ЗМІСТ

Ніколи не бреши

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Іноді правда вбиває... У пошуках будинку своєї мрії молодята Трісія та Ейтан опиняються в розкішному маєтку на Кедровій Алеї, виставленому на продаж. Оглядаючи кімнати, вони розуміють, що саме тут жила докторка Адріана Гейл, відома фахівчиня з психіатрії, яка загадково зникла майже чотири роки тому. У пошуках розваги чи бодай якоїсь книжки Трісія натрапляє на таємну кімнату, де зберігаються аудіозаписи розмов докторки Гейл з усіма пацієнтами.

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/nikoli-ne-breshi/

ПРОЛОГ

АДРІАНА

Усі брешуть.

Багато років тому провели експеримент, пов’язаний із поширеністю неправдивої поведінки. Він стосувався торгового автомата.

Учасників повідомили, що торговий автомат несправний. Якщо вставити долар, то поломаний автомат видасть шоколадку й поверне долар. Піддослідні, які брали участь в експерименті, переконалися в правдивості цього твердження. Вони отримали одну, дві, три, чи навіть чотири безплатні шоколадки й забрали свої кошти.

На автоматі була табличка з написом: «Для того, щоб повідомити про несправність автомата — зв’яжіться з нами за номером». Номер належав одному із дослідників — піддослідні про це не знали.

Здогадайтеся, скільки осіб повідомили про несправність.

Ніхто.

Усе правильно. З десяти людей не знайшлося жодного, хто б виявився чесним, щоб зателефонувати і сповістити про несправний торговий автомат. Кожен з учасників узяв по безплатному батончику та пройшов повз.

Як я вже казала, всі брешуть.

Є чимало візуальних підтверджень того, що людина бреше, особливо, якщо це недосвідчений брехун. Як кваліфікована психіатриня, я добре знайома із цими ознаками. Їх майже неможливо не помітити.

Брехуни метушаться.

Тон їхнього голосу й модель спілкування змінюються.

Брехуни часто багато говорять, теревенять, використовуючи надмірну кількість деталей, щоб переконати себе або інших у тому, що вони говорять.

Для того, щоб розпізнавати ці деталі, створили спеціальні машини. Однак навіть найкращий детектор брехні має 25 відсотків похибки. Я значно точніше можу розпізнати брехню.

Якщо послухати аудіозаписи моїх сеансів терапії з пацієнтами, ви не завжди почуєте брехню. Прослуховуючи запис, ви пропускаєте важливі візуальні сигнали. Відсутність зорового контакту, наприклад, або прикривання рота чи очей. Але, якщо ви — мій пацієнт, сидите в моєму кабінеті, розмовляєте зі мною, то я можу бачити ваше обличчя, жести, слухати висоту вашого голосу.

Я знатиму правду. Я завжди її знаю.

Ніколи не брешіть мені.

РОЗДІЛ 1

ТРІСІЯ

НАШІ ДНІ

Ми в безвихідній ситуації, а мій чоловік не хоче в це вірити.

Звісно, можу сказати, що це типова поведінка для Ейтана. Ми одружені вже шість місяців — досі молодята — та 90 відсотків цього часу він — ідеальний чоловік. Він знає про всі найромантичніші ресторани в місті, досі дарує мені квіти, та коли питає про те, як минув мій день, то справді слухає мене та ставить влучні запитання.

Але решту 10 відсотків часу він настільки впертий, що мені хочеться кричати.

— Ти пропустив поворот на Кедрову Алею, — кажу я йому. — Ми проїхали його десь кілометр тому.

— Ні, — Лячна вена з’явилася на шиї Ейтана. — Він попереду. Я не проїжджав повз.

Я засмучено видихаю, стискаючи паперові карти з вказівниками до Вестчестера, помешкання від нашої рієлторки Джуді. Так, у нас в машині є GPS-навігатор, але зв'язок зник приблизно десять хвилин тому. Все, що нам тепер залишається, — це довіритися картам. Таке відчуття, що ми повернулися в кам’яний вік.

Ну, Ейтан хотів чогось цікавого в дорозі. Це він і отримає.

Найгірше те, що зараз сніжить. Сніг почався кілька годин тому, ще коли ми виїжджали з Мангеттена. Тоді це були лише милі невеликі білі пластівці, які танули щойно потрапляли на землю. За останні години пластівці збільшилися вчетверо. Вони вже не такі милі.

Тепер, коли ми звернули з шосе, ця переважно порожня, вузька дорога вкрита снігом. Ну, і ми не їдемо позашляховиком. У «БМВ» Ейтана шкіряні сидіння, пошиті вручну, але — лише ведучий передній привід, і сам він має не так багато навичок водіння по снігу.

Якби ми потрапили в занос, він навряд чи б знав куди

повертати: в сторону заносу, чи навпаки. (В сторону заносу, чи не так?)

Немов за командою, машину заносить на ділянці слизького льоду. Пальці Ейтана міцно вчепилися в кер-мо. Він викрутився з ситуації, але моє серце калатає в грудях. Сніжить уже куди сильніше. Він зупиняється на узбіччі та простягає руки до мене.

— Дай-но мені поглянути в ці карти.

Я покірно віддаю йому дещо прим’яті аркуші паперу.

Якби ж він пустив мене за кермо. Йому важко визнава-ти, що я краще справляюся з навігацією.

— Я думаю, що ми проїхали поворот, Ейтане.

Він дивиться на карти. Потім опускає вікно. Навіть попри те, що склоочисники працюють на повну швидкість та обігрів увімкнений в сторону лобового скла, видимість жахлива. Оскільки сонце вже заховалося за хмарами, ми можемо бачити не більше трьох метрів попереду. Все решта — чисто біле.

—Ні. Я знаю, як туди дістатися.

—Ти впевнений?

Рекомендована література

Вчитель

Секрет служниці

Служниця (кінообкладинка)

Служниця спостерігає (Служниця #3)

Священник. Книга 1

Оніксова буря. Емпіреї. Книга 3

Перейти до категорії
Трилер